

Ústavní soud v Brně

Joštova 625/8

602 00 Brno - Město

- Stěžovatel: **Petr Scheuer**, nar. 8.6.1968, bytem Libřice 23, 503 44 Libřice
zastoupen
- Účastník řízení: **Krajský soud v Hradci Králové**
za který jedná Mgr. Šárka Petrová, předsedkyně senátu 21 Co
Okresní soud v Trutnově
za který jedná JUDr. Jaroslava Řezníčková, samosoudkyně
- Vedlejší účastníci: nezl. **David Scheuer**
nar. 28.6.1996, bytem Trutnov, kpt. Jaroše 328
matka nezletilého **Petra Scheuerová**
nar. 30.1.1973, bytem Trutnov, kpt. Jaroše 328
opatrovník nezletilého **Městský úřad Města Trutnova**

Ústavní stížnost

*proti pravomocnému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové
ze dne 13.2.2013, sp.zn. 21Co 385/2013,
ve věci Okresního soudu v Trutnově, sp.zn. 12 P 228/99*

— zvláštní plná moc

- pravomocný rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13.2.2013 sp.zn. 21Co 385/2013-1334
- námitka proti zápisu z jednání vedeného dne 12.12.2012, spojená s námitkou podjatosti

1) Pravomocným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze 13.2.2012, sp.zn. 21Co 385/2012-1334 (doručeno 13.3.2013), byl změněn rozsudek Okresního soudu v Trutnově ze 31.5.2012, sp.zn. 12P 228/99-1135, tak, že mi bylo vyměřeno výživné pro nezletilého syna Davida ve výši téměř trojnásobné oproti rozhodnutí Okresního soudu, neboť *Okresní soud nedostatečným způsobem zkoumal otcovy reálné možnosti a schopnosti k placení výživného*. Žádný z účastníků neměl právo na náhradu nákladů řízení. Námitku proti rozhodnutí prvoinstančního soudu jsem podal já a žádal jsem pouze o opravu, respektive doplnění odůvodnění („rakouská metoda“), Krajský soud *dospěl k závěru, že odvolání otce není důvodné*, výživné však zvýšil, jak bylo uvedeno.

D ů k a z : rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové

2) Já jsem podal dne 4.1.2011 k soudu prvního stupně návrh na snížení výživného na nezl. syny Petra a Davida.¹ Ve věci nezletilého Petra rozhodl Krajský soud v Hradci Králové dne 22.11.2011, sp.zn. 26Co 419/2011-119, a určil (za použití „rakouské metody“) výživné od 1.2.2011 ve výši 1050 Kč, od 1.5.2011 ve výši 700 a od 1.7.2011 dále ve výši 850 Kč. Ve věci nezletilého Davida nejprve Okresní soud žádost na úpravu výživného rozhodnutím 12P 228/99-1049 ze 30. 3. 2011 zcela zamítl s odůvodněním, že nežádám-li snížení výživného pro dceru Ladu (která od nás odešla k rodičům svého přítele - z finančních důvodů, podle znaleckého posudku psycholožky, přičemž od nás obou rodičů dostávala 1000 Kč měsíčně); tedy nežádám-li snížení pro Ladu, je nemravné, abych žádal o snížení pro Davida. Proti tomu jsem se odvolal a Krajský soud rozhodnutí zrušil Usnesením 21Co 275/2011-1073 ze 27.6.2011, kdy soudu prvního stupně uložil vycházet z mých příjmových možností a použít „rakouskou metodu“. Okresní soud vydal nové rozhodnutí, kterým určil (za použití „rakouské metody“) výživné od 1.2.2011 ve výši 1038 Kč, od 1.5.2011 ve výši 705, od 1.7.2011 ve výši 868 Kč, od 1.10.2011 ve výši 344 Kč, od 1.1.2012 ve výši 302 Kč a od 1.3.2012 dále ve výši 544 Kč. Přidělit mi fiktivní příjem soud odmítl s tím, že *nemám použitelnou kvalifikaci a můj zdravotní stav a dlouhodobý příjem invalidního důchodu mě při hledání práce omezují*. V podaném odvolání jsem odvolací soud požádal o doplnění chybějícího odůvodnění, neboť Okresní soud se v rozsudku mými námitkami proti „rakouské metodě“ odmítl zabývat s tím, že mu její použití nařídil soud vyššího stupně. Krajský soud pak rozhodnutím ze 13. 2. 2013, sp.zn. 21Co 385/2013-1334, určil výživné od 1.2.2011 ve výši 900 Kč, od 1.7.2011 dále ve výši 1300 Kč, přičemž se mými námitkami proti „rakouské metodě“ rovněž odmítl zabývat, neboť *prý metoda byla podrobena přezkumu Ústavním soudem*. Kromě „rakouské metody“ soud pro určení výše výživného zvýšil můj *skutečný* příjem o příjem *fiktivní*, stanovený na 6000 korun měsíčně.

Argumentace soudu je v hrubém rozporu s principy demokratického právního státu, proto s ní nelze souhlasit, a to z níže uvedených důvodů.

D ů k a z : spisem Okresního soudu v Trutnově sp.zn. 12P 228/99
spisem Okresního soudu v Trutnově sp zn. 9C 1/2011

3) Proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové tedy podávám tuto

ú s t a v n í   s t í ž n o s t,

kdy tvrdím, že v řízení před soudem prvního stupně, ale především v řízení před soudem odvolacím došlo k porušení čl. 90 Ústavy, podle něhož jsou soudy povolány především k tomu, aby zákonem stanoveným způsobem poskytovaly ochranu právům, současně došlo i k porušení čl. 36 Listiny základních práv a svobod, kde bylo porušeno moje právo na soudní a jinou ochranu, dále k porušení čl. 6 Úmluvy, zajišťujícího právo na spravedlivý proces, dále k porušení čl. 69 odst. 1 Ústavy, kde je deklarováno, že všichni účastníci řízení mají před soudem rovná práva, dále bylo porušeno právo na ochranu rodiny a rodičovství podle čl. 32 Listiny, dále byl soudem porušen zájem chráněný podle čl. 4 Listiny, vymezující možnosti ukládání povinností, a rovněž došlo k porušení práva na ochranu rodinného života dle čl. 8 Úmluvy, u dětí z druhého manželství a u rozvedeného rodiče pak došlo i k porušení zákazu diskriminace dle čl. 21 Listiny základních práv Evropské unie.

V rozhodnutí soudu věcné odůvodnění buď chybí, nebo je zcela nedostatečné, s odvoláním na *konstantní judikaturu Ústavního soudu, který již mnohokrát prokázal, že netoleruje orgánům veřejné moci a především obecným soudům formalistický postup, který používá sofistikované odůvodňování k prosazení zřejmé nespravedlnosti, když porušení některé z norem, a to v důsledku svévole anebo v důsledku interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti, zakládá dotčení základních práv a svobod*, tedy s odvoláním na výše uvedené došlo k porušení základních práv natolik zjevnému a významnému, že je není možno tolerovat [viz. např. nález III. ÚS 84/94, nebo např. nález III. ÚS 150/99 (N 9/17 SbNU 73)].

---

1 obě žádosti byly prakticky stejné; zde uvádím proto, že při projednávání byly u obou věci opakovaně citovány zdroje z „té druhé“, a rovněž proto, že srovnání rozsudků jasně ukazuje „libovolnost“ výsledků použité metody

Odvolací soud se soustředil výhradně na (opakované) vyhledávání prostředku, o nějž by mohl opřít svou domněnku fiktivního příjmu, když tuto (pouhou) hypotézu vykládá jako realitu a používá ji způsobem vybočujícím ze zákonného rámce, zatímco okolnosti mluví proti této jeho fikci (a nebo jinak v můj prospěch) buď zcela ignoruje, nebo je pouze konstatuje, aniž by je zohlednil či vyvrátil.

Tím se soud dopouští porušení *práva rovnosti zbraní*, jak bylo nastoleno rozhodnutím ESLP ve věci Delcourt v roce 1970, a rovněž tím, domnívám se, dává přinejmenším důvod pochybovat o své nepodjatosti. Dále zde odkazují na příloženou *námítka proti protokolaci*, ve které je zřetelně popsáno, že soud ze zápisu aktivně vylučoval vše, co mluvilo proti jeho (předpojatému) závěru. Pokud by skutečně měl platit argument soudu, že do zápisu patří jen to, co tam soud chce mít, byl by tím tehdy, pokud soudce **jedná** podjatě – což nelze nikdy předem vyloučit – fakticky popřen smysl ústního jednání. Zákon sice výslovně zakazuje *podjatost jednání soudu* namítat, avšak právo na spravedlivé posouzení věci je zaručeno jak Ústavou, tak i mezinárodními úmluvami.

Porušení ústavně zaručeného práva na spravedlivý proces došlo v důsledku nerovného (tedy diskriminačního) přístupu k dětem v naší domácnosti, když odvolací soud poskytoval ochranu výhradně právu oprávněného, nezletilého syna Davida.

K porušení práv došlo rovněž v důsledku použití argumentu, že *příslušníci rodiny otce se musí mít zákonitě hůř, protože jich je hodně*. S tím obecně lze souhlasit, ovšem nedává to soudu právo takovou nerovnost ještě prohlubovat, neboť *vyživovací povinnost musí být úměrná možnostem a schopnostem rodiče*, přičemž míra je podle zákona určena *právem dětí podílet se na životní úrovni rodiče*. Soud však svým rozhodnutím jde daleko nad rámec tohoto zákonného práva dětí.

Zde se odvolávám na náleznost I. ÚS 527/06, který (v této věci) dříve zjistil porušení ústavních práv a kde je opakovaně konstatována *povinnost soudu vyřešit otázku srovnání životní úrovně rodiče a nezletilého dítěte, kdy jde o relevantní podklad pro správné určení výživného – z pohledu ust. §85 odst. 2 a §96 odst. 1 zákona o rodině*.

A připojím také vyjádření někdejšího Veřejného ochránce práv, JUDr. Otakara Motejla:

Zákonná úprava vymezuje právo dítěte podílet se na životní úrovni svých rodičů jakožto hlavní zásadu pro určení vyživovací povinnosti. Vymezení je nutno chápat v pozitivním i negativním smyslu. Jestliže je životní úroveň rodiče pouze průměrná nebo nižší než průměrná, nelze stanovit výživné, které by tuto jeho životní úroveň výrazně přesahovalo a to ani tehdy, jsou-li potřeby dítěte výrazně zvýšeny.

Pokud tedy soud přehlídí zjištěnou skutečnost, že životní úroveň v domácnosti oprávněného je vyšší než v rodině povinného, a tuto výraznou nerovnováhu svým rozhodnutím ještě prohlubuje, dopouští se porušení výše uvedených základních práv.

Stejně porušuje ústavní práva má a práva dětí v naší domácnosti, když *mé odvolání neposoudil tak, jak bylo míněno i formulováno, tedy jako návrh na opravu odůvodnění*, což v odůvodnění vysvětluje, že to neudělal proto, že *musel akceptovat nejlepší zájem nezletilého dítěte ve smyslu Úmluvy o právech dítěte*. Úmluva však v článku 3 nechrání nejlepší zájem jednoho dítěte na úkor zájmů a potřeb jiných dětí, jak to chápe a aplikuje soud, nýbrž hájí práva všech dětí, přičemž výslovně ukládá povinnost brát ohled na práva a povinnosti jeho rodičů, tedy i na právo rodiče na *přiměřené životní podmínky* a na jeho povinnosti vůči dalším svým dětem.

Rozhodování soudu v této věci se fakticky netýká jen syna Davida, ale dopadá na všechny děti, ke kterým mám vyživovací povinnost, a soud musí zohlednit všechny oprávněné. Avšak způsob, jakým to (ne)činí, je ve zcela zjevném rozporu s výše uvedeným článkem Úmluvy.

Dříve vyslovený názor, že *totiž každý nese zodpovědnost za zabezpečení dětí zrozených z partnerského vztahu, a to i po jeho skončení, jakož i odpovědnost za výsledky plánování rodiny nové, pokud mu i zde vzniknou další vyživovací povinnosti*, tedy tento názor se míjí s obsahem stížnosti, tedy s tím, že soud (diskriminačně) ponechává důsledky tvrzeného *nedostatečného zabezpečení dětí zrozených z partnerského vztahu pouze* na dětech v domácnosti povinného. To je zřejmé i z dalšího jednoduchého srovnání, kdy z mého skutečného příjmu 6541 Kč přiznává soud synu Davidovi 1300

Kč a synu Petrovi předtím jiný soud 850 Kč, mně bylo k zajištění důstojného života přiděleno životní minimum ve výši 3140 Kč – a tedy pro Annu, studující vysokou školu, pro Jana, studujícího střední školu, pro Danielu, navštěvující druhou třídu ZŠ, a pro předškoláka Adama pak zůstává 312,75 Kč pro každého (vše měsíčně).

Užití fiktivního, potenciálního příjmu soud zřejmě váže na svou *povinnost zohlednit, zda se povinný nevzdal bez důležitého důvodu výhodnějšího zaměstnání či výdělečné činnosti nebo majetkového prospěchu*, a nebo se inspiruje ustanovením zákona, podle něhož *nesplní-li rodič povinnost prokázat své příjmy, které má z jiné než závislé činnosti, počítá se s jeho příjmem ve výši patnáctinásobku životního minima*.

Podle Ústavy ČR je možno státní moc uplatňovat jen v případech, mezích a způsoby, které stanoví zákon. Zde však soud interpretuje zákonné ustanovení natolik extenzivně, že mi tím ukládá povinnost jednat nad rozsah zákona, čímž dochází k porušení čl. 4 odst. 1 Listiny.

Soud sám nijak nspecifikuje, o jaké zákonné ustanovení se opíral. Lze snad připustit užití těchto ustanovení v případě, kdy otec žije nad (finanční) poměry, jaké dokládá – ale to vůbec není tento případ, neboť zde soud opakovaně zjistil, že příjmy na osobu jsou v rodině matky podstatně vyšší než v rodině otce, a nikdy to nebylo zpochybněno.

Odvolací soud před prvním jednáním oslovil čtyři potenciální zaměstnavatele, ale protože odpovědi nevyhovovaly jeho předpoklátemu závěru, soud jednání odročil a dalších zhruba dvacet potenciálních zaměstnavatelů oslovil otázkou, *zda by nabízené místo bylo vhodné pro muže s mými předpoklady a omezeními*. Soud jinde říká, že *podstatné bylo ... zda by tito zaměstnavatelé otce podle popisu ... na nabízené místo přijali*, což je zásadní otázka, kterou však soud vůbec nepoložil, ač ji předkládá jako vyřešenou a ač na ní staví můj domnělý příjem.

K tomu cituji přílehlavý Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze 25.2.2002, sp.zn. 57 Co 88/2002:

Soud po provedeném dokazování vyslovil názor, že nelze klást k tíži otce, že na základě obecné informace úřadu práce o možnostech získání zaměstnání nenastoupil do zaměstnání a naplnil tím podmínky pro aplikaci § 96 odst. 1 věta druhá ZoR, jelikož uzavření pracovní smlouvy jako dvoustranný úkon předpokládá konsens obou stran a je právem zaměstnavatele vytvářet si pracovní kolektiv tak, jak odpovídá jeho konkrétním potřebám. Odvolací soud dovozoval, že použití uvedeného zákonného ustanovení by bylo na místě za předpokladu, že by úřad práce, jakožto orgán kompetentní na úseku státní politiky zaměstnanosti otci zprostředkoval konkrétní zaměstnání vyhovující jeho schopnostem, zdravotnímu stavu, kvalifikaci a osobním poměrům a otec by zprostředkované zaměstnání odmítl bez toho, že by k tomuto úkonu existovaly objektivní důvody.

Po rozhodnutí soudu jsem neuspěl u společnosti Život90 (www.zivot90hk.cz). Šlo o práci na zkr. úvazek s příjmem max. 5000 hrubého měsíčně. Bylo nás jen pár uchazečů, kteří jsme se o té práci dozvěděli náhodou, přes známé, ale nakonec jsem nebyl vybrán s (neoficiálním) důvodem, že ženy do kolektivu nechtěly chlapa.

A kdyby ta práce dopadla, bylo by to důvodem ke zvýšení výživného? (můj příjem by vzrostl téměř dvojnásobně). Nebo k jeho snížení? (oproti soudem „vymyšlenému“ příjmu bych vydělával citelně méně). A především – i příjem za tuhle práci by mi soud mohl fikcí přidělit; i to místo, jako mnoho jiných, bylo pro mě „jakoby“ vhodné. Jenže fakticky mě (ani sem) nevybrali.

K porušení práv došlo rovněž v souvislosti s používáním tzv. „rakouské metody“. Pokud se totiž soudy výslovně odmítají vypořádat s věcnými a konkrétními námitkami, nemohl být v tomto případě naplněn požadavek čl. 6 Evropské úmluvy, respektive došlo k jeho zásadnímu porušení (ke srovnání např. Nález III.ÚS 1526/12).

Okresnímu i Krajskému soudu jsem předložil námitky, podle kterých je tzv. „rakouská metoda“ jen zavádějícím názvem pro metodu, ve které jsou účelově kombinována pravidla a pojmy rakouské s českými – a to za účelem „obejití“ české soudní praxe praxí „jakoby“ rakouskou, která „jakoby“

připouští tak dramatické snížení prostředků pro povinného. Rakouská judikatura však výslovně zdůrazňuje zajištění důstojných životních podmínek pro povinného rodiče, k čemuž definuje existenční minimum ve výši 650 EUR na povinného za měsíc. Rozhodně tedy nejde o životní minimum, jak je používá odvolací soud.

Obdobně pracuje i německé právo, podle něhož jsou rodiče jsou povinni poskytovat výživné do té míry, do jaké jsou schopni výživné plnit. Schopni plnit jsou vždy, pokud s ohledem na své jiné závazky placením výživného neohrozí vlastní přiměřenou výživu (*angemessener Selbstbehalt*), respektive nutnou výživu (*notwendiger Selbstbehalt*). Částky stanoví Berlínská, respektive Düsseldorfská tabulka u přiměřené výživy na 1100 EUR, u vlastní nutné výživy 900 EUR v případě, že povinný je výdělečně činný, a na 770 EUR, pokud nepracuje, přičemž pokud jsou náklady odůvodnitelně vyšší, může být částka nutné vlastní výživy přiměřeně zvýšena, stejně jako může být přiměřeně snížena, viz. např. rozhodnutí Vrchního zemského soudu v Hammu, podle něhož může být nutná výživa redukována, pokud povinný žije s novým manželem ve společné domácnosti; v daném případě na 73% (rozsudek sp.zn. 12-UF 88/98, ze dne 26.5.1999).

Ani v rakouském, ani v německém modelu tedy soud rozhodně povinnému neopouští a nemůže ponechat tak „likvidační“ částku, jako to dělá soud český. Namítám, že použitím této metody soud porušuje základní práva tím, že neposkytuje ochranu právům dětí v naší domácnosti, když postupuje, jako by bylo možno jejich životní úroveň oddělit od mé, a rovněž tím významně a nepřipustně překračuje výše citovaný zákonný rámec pro určení výživného.

Když jsem předložil obecným soudům své výše uvedené (a šířeji rozvedené) námítky, tak:

- Okresní soud se tím odmítl zabývat, neboť mu použití metody nařídil Krajský soud
- Krajský soud se tím odmítl zabývat s odůvodněním, že metoda byla podrobena přezkumu Ústavním soudem
- Ústavní soud fakticky tuto metodu přezkoumat odmítl s tím, že mu to nepřísluší

Nastává tak zcela absurdní situace, kdy obecné soudy odmítají své rozhodnutí odůvodnit (resp. vyvrátit námítky) s odvoláním na soud vyšší – a nejvyšší autorita, Ústavní soud, podle výkladu odvolacího soudu metodu prý schválil, ač ji ve skutečnosti odmítl věcně přezkoumat.

V této souvislosti považuji za relevantní odkázat na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 1. 1999 ve věci *Garda Ruiz vs. Španělsko*, stížnost č. 30544/96, kde v bod 26 je konstatováno, že *podle ustálené judikatury soudu, soudní rozhodnutí musí uvádět důvody, na nichž jsou založená, v dostatečné míře.*

Podobně i podle nálezu Ústavního soudu IV.ÚS 2319/11 je *jednou ze základních podmínek ústavně souladného rozhodnutí požadavek přesvědčivého, racionálního, logického a vyčerpávajícího zdůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné moci, neboť jen věcně správná (zákonu zcela odpovídající) a náležitě, tj. zákonem vyžadovaným způsobem, odůvodněná rozhodnutí naplňují ústavní kritéria plynoucí z Listiny. Obdobně jako ve skutkové oblasti, i v oblasti nedostatečně vyložené a zdůvodněné právní argumentace nastávají podobné následky vedoucí k neúplnosti a zejména k nepřesvědčivosti rozhodnutí, což je v rozporu nejen s požadovaným účelem soudního řízení, ale také i se zásadami spravedlivého procesu.*

Nepřípustnost použitých metod je zřejmá i ze srovnání, jak bylo výživné vyměřeno v jednotlivých rozsudcích, neboť ty jsou zjevně prakticky libovolné, závislé pouze na (svévolném) rozhodnutí soudu, jaká čísla a jaké „charakteristiky“ použije.

	od 1.2.2011	od 1.5.2011	od 1.7.2011	od 1.10.2011	od 1.1.2012	od 1.3.2012
Krajský soud ve věci 9C 1/2011 (s fiktivním navýšením příjmu o 4000 Kč)	1 050 Kč	700 Kč	850 Kč			
Okresní soud ve věci 12P 228/99 (bez fiktivního navýšení příjmu)	1 038 Kč	705 Kč	868 Kč	344 Kč	302 Kč	544 Kč
Krajský soud ve věci 12P 228/99 (s fiktivním navýšením příjmu o 6000 Kč)	900 Kč		1 300 Kč			

Pro dobu, kdy jsem měl pouze invalidní důchod, soud vyměřil výživné vyšší než pro dobu, kdy jsem měl navíc příjem od společnosti UNEX (do IV.2011). Příjem od firmy Satjam (brigáda IX.-XII.2012) pak soud ignoruje zcela, a to bez vysvětlení.

V napadeném rozsudku je sice rozdílnost vysvětlována tím, že (předchozí) soud prý v jednom období vycházel z jiné sazby výživného, ve druhém období pak prý zejména tím, že odvolací soud vycházel z jinak charakterizovaných možností a schopností otce.

Domnívám se však, že pokud metoda umožňuje prakticky **libovolný** výsledek, závislý pouze na tom, jakou *charakterizaci možností a schopností otce* si soud **svévolně** zvolí, jde o metodu s **nepředvídatelným** a prakticky **nepřezkoumatelným** výsledkem, která je v hrubém rozporu se základním předpokladem, respektive požadavkem **právní jistoty** - a použití takové metody je zjevně v rozporu s ústavním právem na spravedlivý proces.

- - -

Předložím soudu k úvaze také, zda důsledkem takového postupu není dramatický nárůst rozvedených rodičů (téměř výhradně otců), kteří jsou pro neplacení výživného trestáni vězením. Pokud je totiž soudní praxe taková, že soudy běžně určují výživné prostě tak, že povinnému „přidělí“ fiktivní příjem podle své „libovůle“, nemůže povinný vyhovět a následkem je jeho kriminalizace. V tomto případě je taková praxe navíc doplněna o zcela likvidační finanční přiděl.

Pokud by totiž za soudem nastoleného stavu moje manželka onemocněla nebo přišla o práci, museli bychom se asi bleskově rozvést ale stejně by to možná nezabránilo exekuci a byl by postižen jak její příjem, tak vybavení naší domácnosti a zřejmě i dům, který stále splácíme - jako v minulosti. Soudy v této (jednoduché) věci o změně výživného rozhodují vždy zhruba dva roky. A vzhledem k tomu, že soudy „jakoby“ s manželčíným příjmem nepočítají (ačkoli je jasné, že výživné je hrazeno z jejích peněz), skončil bych poté ve vězení. Tím spíš a rychleji a jistěji, kdybychom se rozvedli.

4) Soud tedy neposkytl ochranu právům, ale naopak se svévolností svých postupů, jak jsou popsány výše, dopustil porušení práva na spravedlivý proces, dále práva na soudní a jinou právní ochranu, rovněž nebyla při řízení všem účastníkům řízení rovná práva a byla porušena Ústavou a Listinou základních práv a svobod zaručená práva má i mých dětí z druhého manželství, jak jsem uvedl shora, stejně jako došlo k porušení zákazu diskriminace podle Listiny základních práv a svobod Evropské unie, dále se soud vychýlil ze zákonných pravidel pro určování povinností, daných Listinou základních práv a svobod, přičemž Krajský soud v Hradci Králové nejen, že pochybení nenapravit a nedoplnil do rozsudku Okresního soudu chybějící odůvodnění, ale svým rozhodnutím porušení základních práv ještě rozšířil.

Vzhledem k výše uvedenému navrhuji, aby Ústavní soud v Brně přijal

n á l e z

jímž rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, jako soudu odvolacího, ze dne 13.2.2013, sp.zn. 21Co 385/2013-1334, zruší.

pondělí, 6. května 2013 v Libřicích

P e t r   S c h e u e r

podáno přes datovou schránku